

__Een van hen gaat binnenkort dood. Dat heeft de dokter ze verteld. Nu het zover gekomen is, zijn de man en de vrouw plotseling gescheiden door verschillende vormen van eenzaamheid; de hare veroorzaakt door de dagen die ze nog heeft zonder hem, de zijne door de dagen die hij niet meer heeft. Voor hem ligt een eeuwigheid die hij lichaamloos zal moeten betreden.

Zo verbaasd zijn ze, over de tijd die ze verliefd hebben, alsof er nooit een einde aan zou komen. Zo lichtvaardig en onnadenkend. Zo lopen de man en de vrouw in verschillende soorten eeuwigheid naar de rivier. ____

Ik heb geprobeerd om Vera's vroege dood te rechtvaardigen met een verzameling woorden die ik in een oud notitieblok vond. "wat mooi is mag niet te lang duren" stond er. En mooi was ze. Toen ik als blonde kleuter met een scheef kapsel in Haarlem kwam wonen zag ik haar voor het eerst. Een klein meisje met een prachtige bos dikke bruine haren en een gezichtje met fijne gelaatstreken. Ondanks dat ze een jaar hoger zat dan ik zijn we bevriend geraakt en dat altijd gebleven.

Een deel van onze vriendschap kenmerkte zich door het feit dat wij het vaak niet met elkaar eens waren. Vera kon een donderwolk zijn, die woede regende als zij geprovoceerd werd. ik herinner me tientallen momenten aan de eettafel met Sanne en Thijs, waarop haar karakter over tafel rolde als het aangewakkerd werd. Op de middelbare school ontstond een vriendengroep waarin de persoonlijkheden van Vera en mij meer ruimte kregen door de aanwezigheid van andere, bijzondere mensen die makkelijker hun schouders ophaalden over zaken.

Het gegeven dat je de keuzes van een ziek iemand makkelijker accepteert heeft me doen nadenken over de manier waarop Vera omging met de andere beslissingen die ze maakte in haar leven. Zoals gezegd was ik het vaker oneens met haar en heb ik haar manieren van handelen soms onverstandig gevonden. Haar keuzes voor bepaalde scholen, studies, en verenigingen. Het opnieuw openen van deuren voor mensen die het binnenkomen niet verdiend hadden.

Maar ze twijfelde niet. Ze voelde en ze koos. Ik kan me een moment herinneren toen we een jaar of 14 waren, na het plaatsvinden van een bepaalde gebeurtenis. Vroeg wijs als ze achteraf gezien was, sprak ze dat ze geen spijt had, dat ze ongeacht de gevolgen achter haar gedane zaken stond.

In mijn ogen is dit, samen met haar onvoorwaardelijke aandacht, liefde en zorgzaamheid voor de mensen om zich heen, wat haar het meest heeft gedefinieerd en gesierd.

En dat uitte zich tot op het laatste moment van haar leven, waarop ze kalm en gedecideerd besloot om niet verder te gaan, maar vertelde dat ze wakker lag om haar jonge broertje, die ze met een gebroken hart moest achterlaten.

Hoewel ik, en iedereen hier in de zaal, pijn heeft om hoe de dingen zijn gegaan en zullen blijven wil ik graag proberen niet het verdriet om het einde van Vera's leven te benadrukken maar de glimlach om het feit dat ze geleefd heeft en dat wij een deel van dat leven hebben mogen uitmaken.